

jiné nároky vál. poškozenec (na př. na udělení trafiky, udělení licence, poskytnutí půjčky a j.) jsou závislé na stupni výdělečné neschopnosti.

Nss nemohl těmto vývodům stížnosti přisvědčiti. Zákon č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922 ustanovuje v § 26 odst. 3 toto: »...váleční poškozenec, jejichž nárok na důchod podle tohoto zákona závisí na snížení výdělečné schopnosti (§§ 8, 17, 25), jsou povinni, kdykoliv toho bude potřebí, podrobiti se lékařským prohlídkám. Podrobné předpisy budou vydány zvláštním nařízením.« Tyto předpisy byly pak vydány vlád. nařízením z 8. června 1922 č. 181 Sb., které ustanovuje v § 10: »...domnívá-li se vál. poškozenec, že jeho zdravotní stav se zhoršil v důsledku vojenské služby, konané za světové války, v době po vykonané lékařské prohlídce, může žádati u příslušné okresní úřadovny pro péči o vál. poškozenec o opětné provedení lékařské prohlídky podle předchozích předpisů (§ 29 odst. 3 zák.).« Již z toho se podává, že lékařské prohlídky slouží jedině účelu, aby řešena byla otázka snížení výdělečné schopnosti jakožto předběžná otázka pro rozhodnutí o nároku na požitky. Také uvedené nař. č. 181/1922 nemá ustanovení, z něhož dalo by se vyvoditi, že lékařská prohlídka měla by sloužiti ještě jinému účelu. Z toho však plyne, že lékařskou prohlídku je prováděti, když má býti rozhodováno o nároku na požitky vál. poškozeneců, a lze tudíž přiznati vál. poškozeneci právo, dožadovati se nové lékařské prohlídky pro zhoršení zdravotního stavu jen tehdy, má-li býti řešena otázka, přísluší-li mu nárok na požitky, resp. na zvýšení důchodu. Pro řešení této otázky musí ovšem býti lékařskou prohlídkou zjištěno, jaká je ztráta způsobilosti k výdělku a nastalo-li zhoršení. Nemá-li však vál. invalida již nároku, aby z důvodu zhoršení zdravotního stavu byl mu zvýšen důchod, ježto lhůta § 29 odst. 3 cit. zák. již prošla, pak nemá také nároku, aby z důvodu zhoršení zdravotního stavu byl znovu připuštěn k lékařské prohlídce.

Dovolává-li se stížnost na podporu svého stanoviska toho, že nejen nárok na požitky, nýbrž také jiné nároky válečných poškozeneců, na př. na přidělení trafiky, udělení licence a j., jsou závislé na výsledku lékařské prohlídky podle vlád. nař. č. 181/1922, sluší k tomu podotknouti, že zákony o vál. poškozenecích ani jiné zákony nedávají válečným poškozenecům nárok na udělení trafiky, licence atd., a proto těmito vývody stížnost správnost svého stanoviska dovoditi nemůže.

Z řečeného plyne, že žal. úřad nedopustil se nezákonnosti, když zamítl žádost st-ře o novou prohlídku lékařskou z důvodu, že byla podána po uplynutí 10leté lhůty § 29 odst. 3 zák. o pož. vál. poškozeneců. Že se nedopustil ani vytýkané vady, když nedal zdravotní stav st-lův zjistiti, je samozřejmo. Neboť zdravotní stav ten zjišťuje se právě lékařskou prohlídkou, o níž žal. úřad vyslovil, že o ni st-l žádal po uplynutí přípuštěné lhůty, takže nárok na ni zanikl.

Č. 12.216.

Domovské právo: * Podle 2. odst. § 4 domovského zákona č. 105/1863 ř. z. jest v případě rozloučení obce ve dvě nebo více obcí

také nezletilého příkazati do domovského svazku té obce, v jejímž obvodu měl samostatně své řádné bydliště před rozloučením obce.

(Nález ze dne 16. prosince 1935 č. 20.142/35.)

Prejudikatura: Budw. A 11.077/1897.

Věc: Obec Č. proti zemskému úřadu v Praze o domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 15. září 1928 přiznala osp v Benešově děti Julia Vincence N., nar. 5. dubna 1874 v Z., a jeho manželku Josefu N. podle § 4 dom. zák. čís 105/1863 ř. z. do stěžující si obce Č., jelikož otec jejich, resp. manžel Julius Vincenc N. před rozloučením obce L. na samostatné obce Č., L. a Čt. bydlel v Č., jsa tam zaměstnán u rolníka Ch., a od té doby se v obci více nezdržoval.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, ježto bylo zjištěno, že Julius Vincenc N. sloužil jako pohůnek u Josefa Ch. v Č. od vánoc 1892 do jara 1893, měl tam bydliště po rozumu § 66 jur. normy a § 4 dom. zák. a od té doby se v obvodu nerozdělené obce L. již nezdržoval.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Mimo spor je, že Julius Vincenc N. měl domovské právo v obci L. před jejím rozloučením na obce Č. a L. v roce 1919 a před rozloučením obce L. v roce 1920 na obce L. a Čt. Rovněž mimo spor je, že žádné z dětí Julia Vincence N. nemělo v obvodu obce před jejím rozloučením řádné bydliště. Z toho usoudil žal. úřad, že domovskou příslušnost dětí Julia Vincence N. dlužno určit na základě § 4 odst. 2 dom. zák. a konstatoval na základě výsledku provedeného šetření, že Julius Vincenc N. přišel asi v roce 1892 z ciziny do Čt., kde sloužil krátkou dobu, a odtud přešel do služby k Josefu Ch. v Č., u něhož sloužil jako pohůnek od vánoc 1892 do jara 1893, a že po odchodu od něho již se nikdy ve Čt., L. a Č. nezdržoval. Z toho usoudil žal. úřad, že Julius Vincenc N. měl před rozdělením obce L. poslední bydliště v Č.

Nař. rozhodnutí konstatovalo, že ve smyslu § 66 jur. normy jest bydlištěm ono místo, v němž se někdo usadí s prokazatelným nebo z okolností najevo jdoucím úmyslem trvale se tam zdržovati, a usoudilo, že Julius Vincenc N. takový úmysl měl, třebaž byl nezletilý.

Stížnost vytýká, že žal. úřad, přejal-li obdobně ustanovení § 66 jur. normy, měl si povšimnouti ustanovení § 71 tohoto zák. Obec tvrdí, že způsoblost k pojetí úmyslu po rozumu § 66 jest přiznána toliko osobám svéprávným především z ohledu na souvislost rodiny, potřebu této souvislosti a u osob nedospělých z ohledu právě na nevyspělost. Námitka tato je bezdůvodná. Jde o spor týkající se domovského práva. Ten sluší rozhodovati na základě ustanovení dom. zákona. Ze znění § 4 tohoto zák. je patrné, že příkazání osoby, která měla v nerozdělené obci domovské právo, do některé obce vzniklé rozdělením, má se díti pravidelně podle 1. odst. tohoto paragrafu, tedy na základě vlastního bydlení v příslušném obecním území. Podle 2. odst. tohoto paragrafu příkazují se domovským právem osoby, jichž vlastní samostatné řádné bydlení v nerozdělené obci nelze zjistiti, pouze subsidiárně na základě bydliště toho, jež v domovském právu následují.

V daném případě je mimo spor, že Julius Vincenc N. měl před rozdělením obce a před vystěhováním se z ní poslední bydliště v Č. jako čeledín. Okolnost, že byl tehdy nezletilý, jest bez právního významu. I nezletilý mohl se samostatně na určitém místě usaditi, t. j. míti samostatně své řádné bydliště po rozumu domov. zákona. Tento zákon pojem bydliště arci nevymezuje a sluší proto chápati pojem ten tak, jaký význam slovo to v obyčejné mluvě má, t. j. že bydlištěm osoby je místo, na němž se usadila s prokazatelným nebo z okolností najevo jdoucím úmyslem, aby se tam trvale zdržovala. Z toho, že v § 66 jur. normy je pojem pobytu právě v tomto smyslu definován, neplyne, že při výkladu pojmu toho pro obor domov. zákona dlužno pozírat k předpisům jurisdikční normy. Opačný názor stížnosti jest zřejmě nesprávný.

Tím padají veškeré vývody stížnosti, založené na ustanovení § 71 jur. normy. V prvním odst. § 4 dom. zák. mluví se o oprávněných domovským právem v obci a těch, kdo je v domovském právu sledují, avšak ve 2. odst. § 4 dom. zák., jehož aplikace nastupuje tehdy, když ustanovení 1. odst. nelze užiti, již nerozlišuje se mezi osobami zletilými a nezletilými, nýbrž klade se důraz na řádné bydliště v obci před rozloučením jejím. V důsledku toho tvoří i bydliště nezletilé osoby podklad pro její příkázání, jsou-li u ní dány pojmové znaky řádného bydlení v obci před jejím rozloučením. Že by tyto pojmové znaky v daném případě splněny nebyly, stížnost netvrdí.

Č. 12.217.

L é k á r n y: V řízení o zřízení nové lékárny nejsou majitelé sousedních lékáren oprávněni namítati, že vdova po lékárníkovi, jemuž nová lékárna byla udělena, není oprávněna lékárnou provozovati právem vdovským.

(Nález ze dne 17. prosince 1935 č. 19.243/35.)

V ě c: Ph. Mg. Kar. Č. a spol. v Praze proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy (za zúč. Ludmilu N. provd. T. adv. Dr. Adolf Kocna z Prahy) o koncesi lékárenskou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze z 9. června 1932 byla Ph. Mg. Vítězslavu N. udělena koncese ke zřízení a samostatnému provozování nové veřejné lékárny v Praze XII. Aby nebyla ohrožena existenční schopnost sousedních veřejných lékáren a aby byly lékárny účelně rozloženy a co nejlépe vyhovovaly potřebám obyvatelstva, bylo navržené stanoviště nové lékárny obmezeno na ulici R., a to domy čp. . . . po jedné straně a domy čp. . . . po druhé straně, dále na ulici B., a to dům čp. . . . po jedné straně a dům čp. . . . po druhé straně a konečně na rohové domy čp. . . . na M. náměstí. Námitky, které podali st-lé jako majitelé sousedních lékáren proti povolení nové lékárny, zamítl zem. úřad s odůvodněním, že podle výsledků provedeného šetření nebude provozováním udělené koncese ohrožena existenční schopnost jejich lékáren.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lů jako bezdůvodná a poznamenal, že vydává meritorní rozhodnutí přes to, že žadatel zemřel,